

tilstrækkelige. Hermed staaer i Forbindelse, at Udvalget ligeledes har foreslaaet Suppleanter for Høiesteret, medens at Lovudkastet ikke har bestemt Suppleanter i saa Henseende. Det forekommer mig, at da Høiesteret jo ordentligviis er samlet, det dog kan overlades til den i de enkelte Tilfælde at supplere det manglende Antal, saameget mere, som her kun er Balget mellem et lille Antal, nemlig 2. Jeg deler den Anskuelse, der allerede er udtalt, at man ikke skulde kunne tage dem, der ikke ere virkelige Assessorer i Høiesteret, men kun kunne tilfalde til Høiesteret, naar der er Mangel paa Medlemmer. Jeg vil altsaa iftedesfor det Forslag, der er gjort af Udvalget under Nr. 11, holde mig til det oprindelige Lovudkast, og det samme vil jeg gjøre i Henseende til Forslaget under Nr. 16, hvor jeg ligeledes vil holde mig til Lovudkastet.

Røster: Med Hensyn til det Sidste, der er bleven ytret om Suppleanter for Landets øverste Domstol, stemmer jeg ganske overeens med den Mening, at de kun maae tilfalde af de faste Tilforordnede. Derimod antager jeg det for ønskeligst, at man, forsaavidt som der indtræder en Vacance i det bestemte Antal, ikke skred til noget Valg, men bestemte iforveien, hvilke af de tidligere ikke valgte faste Tilforordnede, der skulde tiltræde, naar Saadant behøvedes. Jeg har tænkt at ville see at faae flere af Thingets ærede Medlemmer til med mig at forene sig om et Forslag om, at, hvor i Tilfælde af Vacance nye Medlemmer skulde indtræde af Landets øverste Domstol, skulde der indtræde En eller Saamange, der behøvedes, af denne Domstols faste Tilforordnede i den Orden, hvori de indtage deres sædvanlige Plads i Høiesteret, saa at den Ældre gik foran den yngre. Ved denne Bestemmelse opnaaes, at Balget af den Tiltrædende ikke bliver afhængigt af Hensyn til den enkelte Sag, som foreligger, og man vil vistnok derved aldeles kunne undgaae Tvang til at optage Noget af de Medlemmer, som ellers kunne tilfalde af Jusstitarius.

Orsted: Jeg kan ikke antage det for en saa umiddelbar klar Følge af Grundlovsbestemmelsen, at de af Landsstinget udvalgte Medlemmer til Rigsretten skulde fratræde, naar

Landsstinget blev opløst, som den ærede Ordfører har meent. Ordene i Grundloven have ikke fastsat Noget i saa Henseende; og forsaavidt der spørges om Hensigtsmæssigheden, kan der tales Meget baade for den ene og for den anden Mening. Men det forekommer mig at være en naturlig Følge af Grundloven, at Medlemmerne ikke blot i det Dieblit de vælges af Landsstinget skulde være Medlemmer af samme, men ogsaa, at de fremdeles skulde blive i denne Egenkab, der udgjorde Betingelsen for deres Valgbarhed. Dersom man ikke vil holde fast ved dette, maatte ogsaa de Medlemmer, som paa anden Maade træde ud af Landsstinget, men som ønske at vedblive at være Medlemmer af Rigsretten, beholde denne Egenkab, og dette vil, som den ærede Ordfører har udviklet, medføre adskillige praktiske Uanskeligheder. Naar der med megen Styrke er bleven henvist til, hvilke Følger det kunde have, hvis Regjeringen, ved at opløse Landsstinget, kunde danne nye Medlemmer af Rigsretten, i Overeensstemmelse med sine Duffer, troer jeg ikke, denne Sag kan have saa meget Farligt, naar man tager Hensyn til, at disse Medlemmer dog paa ingen Maade ere affædigede, eller at Regjeringen ligesom bliver sat istand til at faae de Medlemmer ud, som for Tiden ere der, men ved at opløse Landsstinget appellerer Regjeringen blot til Folket, som kan vælge de samme Medlemmer til Landsstinget, som forhen vare Medlemmer, ligesom Landsstinget ogsaa paaany kan vælge de samme Mand til at træde ind i Rigsretten. Jeg troer saaledes, at der ikke er tilstrækkelig Grund til at afvige fra det, som jeg anseer for at være, om ikke en naturlig Følge af Grundlovens Bogstav, saa dog en naturlig Følge af dens Grundsatning, at den ene Deel af Rigsretten skal bestandig være Medlemmer af Landsstinget, ligesom den anden Deel bestandig Medlemmer af Høiesteret.

Hvad Spørgsmaalet om Suppleanter angaaer, er der jo altid noget Betænkeligt ved at udvalge Suppleanter, men det er jo blevet anseet for særdeles vigtigt, at Rigsretten ikke skulde være udvalgt med Hensyn til en enkelt Sag, men at den skulde være udvalgt for den enkelte Sag foreligger, og med Hensyn dertil synes det at være nødvendigt, at man har